

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Retten i Hørsholm (Dania), wydanego dnia 4 czerwca 2004 r., w sprawie Anklagemyndigheden przeciwko Steffenowi Ryborg

(Sprawa C-279/04)

(2004/C 228/50)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Retten i Hørsholm (Dania) wydanego w dniu 4 czerwca 2004 r., w sprawie Anklagemyndigheden przeciwko Steffenowi Ryborg, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 28 czerwca 2004 r.

Retten i Hørsholm zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 39, 49 i 10 TWE należy interpretować w ten sposób, że przepisy te uniemożliwiają narzucenie przez Państwo Członkowskie obowiązku rejestracji pojazdu silnikowego w sytuacji, gdy pojazd należy do pracodawcy mającego siedzibę w sąsiednim Państwie Członkowskim i jest używany na terytorium obu Państw przez pracownika zamieszkałego w pierwszym wymienionym Państwie Członkowskim, tak dla celów zawodowych, jak i w czasie wolnym od pracy?
- 2) Jeżeli przy ocenie pytania 1.a miałyby być istotnym, czy ewentualne użycie pojazdu do celów prywatnych jest uboczne (akcesoryjne) wobec użytku służbowego, to jakie kryteria winny być zastosowane przez sąd krajowy dla rozstrzygnięcia, czy użycie pojazdu dla celów niezwiązanych wyłącznie z użytkowaniem służbowym jest uboczne (akcesoryjne) wobec użytku służbowego, przy założeniu, że pojazd jest przeznaczony do celów służbowych? (Zob. sprawa C-127/86 Yves Ledoux, Zbiór Orzeczeń 1988, str. 3741, pkt. 18).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Vestre Landsret (Dania), wydanego dnia 25 czerwca 2004 r., w sprawie Jyske Finans A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-280/04)

(2004/C 228/51)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Vestre Landsret (Dania) wydanego w dniu 25 czerwca 2004 r., w sprawie Jyske Finans A/S przeciwko Skatteministeriet, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 29 czerwca 2004 r.

Vestre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 13 B lit. c) w związku z art. 2 ust.1 oraz art. 11 A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ w sprawie VAT należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one utrzymywanie przez Państwo Członkowskie poprzez swoje przepisy w zakresie podatku od wartości dodanej

sytuacji prawnej, w której podatnik, który wprowadził w aktywa swego przedsiębiorstwa dobra inwestycyjne znacznych rozmiarów jest, w przeciwieństwie do sprzedawców samochodów używanych i innych przedsiębiorców zajmujących się sprzedażą samochodów używanych, zobowiązany do zapłacenia podatku VAT od sprzedaży powyższych dóbr inwestycyjnych, także w przypadku, kiedy zostały one nabyte od podatników, którzy nie złożyli deklaracji podatkowej odnośnie ich ceny, co spowodowało niemożność odliczenia podatku VAT w momencie ich nabycia?

- 2) Czy art. 26 a A lit. e) szóstej dyrektywy w sprawie VAT należy interpretować w ten sposób, że sformułowanie „podlegający opodatkowaniu pośrednik” obejmuje jedynie osoby, których podstawowa działalność gospodarcza polega na kupnie i sprzedaży dóbr używanych, gdy jedynym lub podstawowym celem nabycia przedmiotowych dóbr jest osiągnięcie zysku przy ich odsprzedaży, czy też sformułowanie to obejmuje także osoby, które zazwyczaj zbywają te dobra po zakończeniu okresu leasingu, przy czym sprzedaż na warunkach opisanych powyżej jest ubocznym aspektem podstawowej gospodarczej działalności leasingowej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 str. 1, popr. Dz.U. L 149, str. 26).

Odwołanie wniesione w dniu 25 czerwca 2004 roku przez Michaela Leightona, Grahama Frencha i Johna Nigera od orzeczenia Piątej Izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego w dniu 3 maja 2004 roku w sprawie o sygnaturze T-24/04 między Michaelem Leightonem, Grahamem Frenchem i Johnem Nigerem a Radą Unii Europejskiej oraz Komisją Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-281/04 P)

(2004/C 228/52)

Dnia 25 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od orzeczenia Piątej Izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wydanego dnia 3 maja 2004 roku w sprawie o sygnaturze T-24/04 między Michaelem Leightonem, Grahamem Frenchem i Johnem Nigerem a Radą Unii Europejskiej oraz Komisją Wspólnot Europejskich wniesione przez Michaela Leightona, Grahama Frencha i Johna Nigera reprezentowanych przez J.S. Barnett, Solicitor-Advocate.

Odwołujący się wnoszą, aby Trybunał:

- uchylił zaskarżone orzeczenie,
- uwzględnił żądania skargi ujęte w formie projektu orzeczenia załączonego do skargi lub ewentualnie
- zwrócił sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji; a w każdym przypadku
- zasądził od pozwanych na rzecz odwołujących się zwrot kosztów postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia

Odwołujący się podnoszą, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji powinno zostać uchylone z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, polegającego na zakwalifikowaniu ich skargi jako złożonej w trybie art. 226 WE, podczas gdy w rzeczywistości była to skarga złożona w trybie art. 232 WE.

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-287/04)

(2004/C 228/53)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Szwecji sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez L. Ström van Lier i N. Yerell w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Królestwo Szwecji nie dopełniło obowiązku transpozycji art. 3, 6 i 8 dyrektywy Rady 93/194/WE⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawodawstwo szwedzkie nie zapewnia, czego wymaga art. 3 dyrektywy, minimalnego czasu odpoczynku w ilości 11 nieprzerwanych godzin, w okresie czasu obejmującym 24 godziny. Okoliczność, że większość pracowników jest objęta umowami zbiorowymi, które regulują tę kwestię, nie wpływa na obowiązek transpozycji tego przepisu w stosunku do wszystkich pracowników.

Jeżeli chodzi o art. 6 dyrektywy, to zgodnie z art. 17 ust. 4 czteromiesięczny okres odniesienia ustanowiony w art. 16 ust. 2 dla stosowania art. 6 nie może zostać przedłużony do więcej niż sześciu miesięcy. Swoboda polegająca na możliwości dokonania odstępstw w kwestii okresu odniesienia jest mniejsza niż na to pozwala ustawodawstwo szwedzkie.

Nie dokonano wyraźnej transpozycji do ustawodawstwa szwedzkiego art. 8 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 307, z 13.12.1993, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 roku, w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg Eimsbüttel

(Sprawa C-290/04)

(2004/C 228/54)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Sąd Finansowy) wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt (Urząd Skarbowy) Hamburg Eimsbüttel, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 7 lipca 2004.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy dłużnik prowadzący przedsiębiorstwo w Niemczech może zostać pociągnięty do odpowiedzialności zgodnie z § 50a ust. 5 zdanie 5 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”) z 1990 r. w wersji obowiązującej w 1993 r., z powodu niepobrania – zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - zaliczki na poczet podatku dochodowego od wynagrodzenia należnego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w państwie Unii Europejskiej (w tym przypadku: w Niderlandach) i będącemu obywatelem innego Państwa Członkowskiego, podczas gdy - zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - od wynagrodzeń płatnych na rzecz wierzyciela podlegającego nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech (tj. podmiot krajowy) nie pobiera się zaliczki na poczet podatku dochodowego, wobec czego nie może być też brana pod uwagę odpowiedzialność dłużnika z powodu niepobrania lub pobrania zbyt niskiej zaliczki na poczet podatku dochodowego od należnego wynagrodzenia?
- 2) Czy na pierwsze pytanie należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli wierzycielem wynagrodzenia jest podmiot, który w trakcie w chwili świadczenia usługi prowadzi przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, ale nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest negatywna:
 - a) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż koszty uzyskania przychodu, które wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim poniósł w Niemczech w związku ze swoją działalnością gospodarczą prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, muszą zostać odliczone przy obliczeniu podatku przez dłużnika, zobowiązanego do zapłaty tego wynagrodzenia, już przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust.4 EStG, ponieważ także w przypadku podmiotów krajowych podatkowi dochodowemu podlegają tylko przychody netto po potrąceniu kosztów uzyskania przychodu?